

เสียงธรรมจากห้อง “เมตตาภิรมย์กรรมฐาน” วันอาทิตย์ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2567

โดย อาจารย์ คณานันท์ ทวีโภค

“สะสมเสบียงบุญเพื่อพระนิพพาน”

กำหนดจิต ทรงสภาวะ กำหนดรู้ในกาย สติกำหนดรู้ในความรู้สึกตัวทั่วพร้อม ทั่วทั้งร่างกายนั้น จากนั้นจึงกำหนด ผ่อนคลายทั่วร่างกายกล้ามเนื้อทุกส่วน ตั้งแต่ศีรษะ ใบหน้า คาง คอ ออก แขน มือ ลำตัว ขา จนกระทั่งถึงปลายเท้า ร่างกายกล้ามเนื้อทุกส่วน ผ่อนคลาย ปล่อยวาง ในการปล่อยวาง ในการผ่อนคลาย คือการปล่อยวาง ตัดร่างกาย ตัดความสนใจในร่างกาย การตัดกายนี้ก็เพื่อแยกกายแยกจิต แยกรูปแยกนาม แยกกายทิพย์ ออกจากกายเนื้อหรือกายหยาบ ผ่อนคลายปล่อยวางร่างกาย ทั้งกาย แล้วถึงกำหนดพิจารณาปล่อยวางจิตใจ ความกังวลทั้งหลาย ความห่วง ความอาลัยทั้งหลาย ความกังวลในกิจการงานหน้าที่ ที่เราทำค้างค้างอยู่ ภาวะที่เกิดขึ้นกับจิตใจของเรา ในภพชากรรมะ เรียกว่าปลืโพธ เป็นสิ่งที่พึงละ สิ่งทีละต่อมาก็คือนิเวรณ 5 ประการ ความคิดเห็นพุ่งไปในเรื่องกามฉันทะ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ความง่วงเหงาหาวนอน ความง่วงซึม อารมณ์จิตที่ซึมเศร้า ความวิตกกังวลทั้งหลาย รวมเรียกว่านิเวรณ คือเครื่องสร้างความเศร้าหมองให้กับจิต ความโกรธ ความพยาบาท ความคิดปรุงไปในเรื่องสิ่งที่เราอาฆาตแค้น สร้างความเศร้าหมองให้กับจิต รวมเรียกว่านิเวรณ 5 รวมความว่าสิ่งใดที่เป็นภาวะของใจ เราวางออกไป วางกาย วางจิต และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือฝึกที่จะปล่อยวางสิ่งที่เรารัก สิ่งที่เราอาลัยสิ่งที่เราห่วงหาพันที่สุด พิจารณาว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่เราตายไปแล้วจากร่างกาย จากสมมุติ จากบุคคลที่มีนามเช่นนี้ มีสมมุติ คือเป็นลูกของคนนี้ มีตำแหน่งแบบนี้ มีหน้าที่แบบนี้ ครอบครองทรัพย์สินสมบัติเช่นนี้ ทุกอย่างล้วนเป็นสมมุติเพียงชาติเดียว เรากำหนดจิตปล่อยวางได้ไหม

หากเราคิดว่าเราจะวางตอนตาย แต่เราไม่เคยฝึก ไม่เคยพิจารณา คิดว่าจะวางตอนตายในขณะที่ยึดมั่นถือมั่น มาตลอดชีวิต 30 ปี 50 ปี 60 ปี 70 ปี ยึดมาตลอดไม่เคยวาง เราคิดว่าวันสุดท้ายเราจะวางได้ไหม ดังนั้นเราตั้งใจเสมอว่าเมื่อไหร่เราจะปรับ เราจะปฏิบัติเจริญพระกรรมฐาน เราฝึกปล่อยวางคือตัดกาย ปล่อยวาง ผ่อนคลาย ตัดร่างกายชั้น 5 และพิจารณาปล่อยวางตัดภาวะของใจ ตัดห่วงตัดกังวลทั้งหลายออกไปให้หมด ปล่อยวางกายและจิต จนเหลือแต่เพียงความสงบของใจ จดจ่ออยู่กับอารมณ์จิตที่เบาสบาย อยู่กับลมหายใจที่ละเอียดเบา จินตภาพเป็นลมหายใจ เหมือนกับแพรวไหมพริ้วผ่านเข้าออกในกาย สติกำหนดรู้ในลมหายใจ ที่กลั่นใสเป็นปราณ เป็นประกายพริ้ว เป็นแพรวไหม ไหลเวียนราบรื่นต่อเนื่องผ่านเข้าออกในกายของเรา เมื่อกำหนดรู้ลมหายใจ กำหนดรู้ในปราณ ในพลังชีวิต ลมหายใจของบุคคลทั่วไปเป็นเพียงลม แต่ลมหายใจของผู้ที่ฝึกจิตเป็นสติ ลมหายใจของผู้ที่ฝึก ในสายของวิทยายุทธ ลมหายใจนั้นเป็นปราณเป็นพลัง กำหนดจิตกลั่นลมหายใจให้ถึงพร้อมทั้งสติและปราณพลังชีวิต ไหลเวียนผ่านเข้าออกในกายของเรา พร้อมทั้งกำหนดรู้ในอารมณ์จิต ความสงบ ความเบา ความละเอียดสบาย ความปราณีตของลม ลมหายใจ ยิ่งสงบ จิตยิ่งเข้าถึงความสงบระงับ จิตยิ่งเข้าถึงฌานที่สูงขึ้น ความสงบที่สูงขึ้น กำหนดรู้ในความสงบ กำหนดรู้ในความผ่อนคลาย จิตที่สะอาดจากกิเลสจากนิเวรณ 5 จิตที่ตั้งมั่น จิตที่รวมเป็นหนึ่งเป็นเอกัคคตารมณ์ เข้าถึงองค์ฌานแห่งฌาน 4 ในอานาปานสติ รวมจิตหนึ่งหยุดสงบ ผ่องใส ทรงอารมณ์ของความเบาละเอียด จิตที่รวมตัว จิตที่สงบไว้

จากนั้นจินตภาพ ดวงจิตของเรา ปรากฏเป็นดวงแก้วสว่างเป็นประกายพริ้ว จิตคือกลิ่น กลิ่นคือจิต จิตของเรา เป็นเพชรประกายพริ้ว ลักษณะเป็นเพชรเจียรระโนละเอียดโดยรอบ เป็นเพชรรูปทรงกลม มีแสงสว่างเปล่งประกายจากภายใน แสงสว่างจากเพชรลูกนี้ มีเส้นแสงเป็นรัศมีที่ประกายพริ้ว เป็นเส้นแสงแผ่ไปโดยรอบของจิต อยู่ภายในกายของเรา แสงสว่างรัศมีจิตทะลุกายออกมา เส้นแสงทะลุกายออกมา เลยขอบจากเส้นแสงไป ปรากฏสภาวะความเป็นทิพย์ อานาปานสติโดยรอบมีสภาพสภาวะเหมือนกับกากเพชรแพรวพราว ไปรยปรายรายรอบทั่วหน้าบริเวณ เลยจากรัศมี

ของจิต ให้เราทรงอารมณ์ สภาวะที่จิตเป็นเพชรประกายพริกเข้าถึงจิต ที่มีความเป็นทิพย์ อภิญญาจิต จิตที่รวมลงใน
กสิณทั้ง 10 กอง รวมเป็นหนึ่งเดียวกับจิต จิตคือกสิณ กสิณคือจิต จิตคือปฏิกษณนิมิต จิตคือจิตเดิมแท้อันเป็นประภัสสร
ทรงอารมณ์ ทรงสภาวะ เห็นกายของเรา ภายในกายมีดวงจิตเป็นเพชรประกายพริกสว่างเจิดจ้า แสงสว่างแห่งรัศมีจิต
ของเรานั้น แผลสว่างครอบคลุมเต็มห้องที่เราฝึก ที่เราเจริญพระกรรมฐานอยู่ ทรงอารมณ์จิต ทรงสภาวะ เข้าสู่
สภาวะธรรม เห็นกายและจิตแยกกันชัดเจน สงบนิ่ง แสงสว่างของจิตที่เป็นปฏิกษณนิมิต ยิ่งสว่าง จิตยิ่งเฝืออึดเป็นสุข จิต
เข้าถึงองค์แห่งฌานสมาธิ ดวงจิตสะอาดจากกิเลส สว่างด้วยรัศมีของจิต คือกำลังฌานที่ตั้งมั่น สงบ จากความร่ำร้อน
จากความโลภ โกรธ หลงทั้งปวง จิตสว่างสะอาดสงบร่มเย็น ทรงอารมณ์ ทรงสภาวะธรรมไว้ เพื่อให้จิตเกิดตบะ เติชะ
ความตั้งมั่น ในฌาน ในสมาบัติ เมื่อจิตทรงตัวแล้ว ในสภาวะที่จิต เข้าถึงสภาวะธรรมที่เป็นปฏิกษณนิมิต สภาวะธรรมที่
เข้าถึงจิตเดิมแท้อันเป็นประภัสสร เราก็กำหนดเรียนรู้การดูจิตของเรา ในยามที่เรามีความเครียด ความกังวล แสงสว่าง
ของจิตก็เศร้าหมองลง ในยามที่เรามีกิเลส จิตก็เศร้าหมองลง ในยามที่เรามีความโกรธ เกลียด อาฆาต พยาบาท จิตก็มี
ความเศร้าหมองลง

ในยามใดที่จิตของเราปล่อยวางตัดกิเลสได้ จิตเราก็ปรากฏความผ่องใสเป็นเพชรประกายพริก ยิ่งทรงอารมณ์
ตัดสรรพกิเลส ทรงอารมณ์จิต อยู่กับกุศลความดี จิตก็ยังมีแสงสว่างของจิตออกมามากเท่านั้น แสงสว่างของจิตนั้นเป็น
หนึ่งเดียวกับรัศมีกายของกายทิพย์ ในโลกของกายทิพย์นั้น กายทิพย์ที่มีบุญบารมีสูง ก็จะมีแสงสว่างหรือรัศมีกาย มี
อาณาเขตขอบเขตกว้างขวางมากกว่า ผู้ที่มีบุญหรือมีแสงสว่างของกายทิพย์น้อยกว่า กำลังบุญบารมีของพระพุทธองค์
นั้นก็ปรากฏจากรูปอยู่ในพระไตรปิฎก ว่าพระพุทธเจ้าในอดีตกาลแต่ละพระองค์นั้น มีความสูงของพระวรกายเท่าไร มี
รัศมีกายแผ่สว่างออกไปไกลมากมายเท่าไร เรื่องรัศมีกายนั้นผันแปร และก็เป็นเหตุอันหนึ่งอันเดียวกับเรื่องของบุญ
ยิ่งสร้างบุญกุศลมากเท่าไร รัศมีกายก็ยิ่งส่องสว่าง ยิ่งเจริญตบะเตชะ เจริญพระกรรมฐานมากเท่าไร รัศมีกายก็ยิ่ง
ส่องสว่าง ยิ่งขยายขอบเขต ยิ่งเจริญเมตตาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมตตาอัปปนา เมตตาอันไม่มีประมาณ แผ่เอาไปมาก
เท่าไร รัศมีกายก็พลอยส่องสว่างไปกว้างไกลอย่างยิ่งด้วยเช่นกัน ดังนั้นอันที่จริงรัศมีกายนั้นก็คือรัศมีของบุญกุศลที่
สะสมบารมีทั้ง 30 ทศของดวงจิตนั้นๆ การที่เราฝึกกำหนดในรัศมีกาย กำหนดในการแผ่เมตตา ก็เป็นการฝึกเป็นการ
ปฏิบัติให้จิตของเรานั้นมีรัศมีกายสว่าง กับอีกสิ่งหนึ่งที่มีผลอย่างยิ่งกับรัศมีกายก็คือ หากเราสร้างพระพุทธรูป บูชาพระ
พุทธองค์ นึกถึงพระพุทธเจ้ามากเท่าไร หรือจิตของเราทรงภาพพระมากเท่าไร ก็มีผลที่ทำให้แสงสว่างของกายทิพย์
หรือรัศมีกายนั้น มีความสว่าง มีรัศมี อาณาเขตขอบเขตบริเวณกว้างไกลมากเพียงนั้นด้วยเช่นกัน

คราวนี้เรากำหนดจิต ทรงอารมณ์จิต น้อมรำลึกนึกถึงคุณพระพุทธเจ้า กำหนดให้ภายในอก ภายในดวงจิต
ของเรา ปรากฏภาพพุทธรูปคือพุทธรูปของพระพุทธเจ้า สถิตอยู่เป็นหนึ่งเดียวกับดวงจิตที่เป็นเพชรประกายพริก
นั้น จากนั้นน้อมกระแสนุภาพแผ่รัศมีของดวงจิตเราออกไป พร้อมกับกระแสนุภาพอีกครึ่งหนึ่ง เห็นองค์พระเปล่ง
ประกายเป็นพุทธรูปเมตตาแผ่บารมีออกไป แผ่กระแสนุภาพจากพุทธรูปออกไป แผ่เมตตาออกไปไม่มีที่สุดไม่มี
ประมาณ 3 ภพ 3 ภูมิ เปิดสามแดนโลกธาตุ แผ่เมตตาสว่าง กระแสนุภาพของเมตตา คือกระแสนุภาพรู้สึกลึกที่เรา
ปรารถนาดี ปรารถนาให้ดวงจิตอื่นได้รับความสุขความสงบเย็น บุญกุศลที่เราตั้งจิตอุทิศให้

กำหนดจิตเห็นกายของเรา ภายในอกมีดวงแก้วเป็นเพชร ภายในดวงเพชรดวงแก้วมีพระพุทธองค์ แผ่เมตตา
สว่างจนทั้งกายเนื้อ กายทิพย์เราเปล่งประกาย กระแสนุภาพเป็นแสงสว่างเป็นสีทองประกายเพชร แผ่สว่างกระจายออกไป
ส่องสว่างไปทั่ว 3 ภพ 3 ภูมิ ทรงอารมณ์ทรงสภาวะแห่งการเจริญเมตตาอันไม่มีประมาณนี้ไว้ ยิ่งส่องสว่าง ใจยิ่งเป็นสุข
ยิ่งเฝืออึด อารมณ์จิตอารมณ์กรรมฐานสัมพันธ์กับนิมิต สัมพันธ์กับสภาวะธรรม ยิ่งทุกสิ่งสัมพันธ์เชื่อมโยงกันได้มาก
เท่าไร ผลแห่งการปฏิบัติยิ่งเพิ่มพูนมากเท่านั้น น้อมจิตให้กระแสนุภาพ ให้รัศมีกายและรัศมีแห่งบุญกุศล กำลังแห่ง

พุทธานุภาพ สลายล้างโรคภัยไข้เจ็บ สลายล้างมลทินเครื่องเศร้าหมองของใจ สลายล้างอวิชชาคุณไสย สิ่งใดที่เป็น อัมมกคลออกไปจากกาย วาจา ใจ ออกไปจากกายเนื้อ ออกไปจากดวงจิตของเรา

กำหนดจิต บุญกุศล รวมตัวปรากฏ แผ่เมตตา แผ่แสงสว่างรัศมีจากองค์พระที่เปล่งประกายออกมา ยิ่งจิตมีความนอบน้อมศรัทธาในพระพุทธเจ้ามากเท่าไร กำลังแห่งพุทธานุภาพ ที่ผนึกเชื่อมโยงเชื่อมกระแสลงสู่จิตเรายังเพิ่มพูนมากขึ้นเพียงนั้น กระแสบุญยิ่งถ่ายทอดรวมลงสู่ใจเราได้มากเพียงนั้น จากนั้นเราพิจารณาในเรื่องของบุญกุศล

ช่วงนี้เป็นช่วงที่เป็นรอยต่อของการก้าวเข้าสู่ยุคชาวิไล การแบ่งแยกจำแนกคนดีและคนชั่วชัดเจน จะทำดีคือสร้างบุญสร้างกุศลก็เป็นเรื่องง่าย จะทำบุญเราก็สามารถทำออนไลน์ได้ จะฟังธรรมเราก็สามารถเลือกฟังธรรมจากครูบาอาจารย์ท่านไหนได้ทุกองค์ทุกสาย ฟังได้ตลอด 24 ชั่วโมง ฟังธรรมะกันได้แทบไม่หวาดไม่ไหว ที่มันต้องมันถูกตามจริตของเราแต่ละบุคคล ดังนั้นจะกล่าวว่าทำดีทำง่าย จะสร้างพระพุทธรูปตอนนี้ก็สร้างกันแทบจะทุกวัน ทุกอาทิตย์ ทุกเดือน ดังนั้นงานบุญต่างๆกุศลต่างๆ จะเป็นทาน จะเป็นศีล จะเป็นภาวนา อันที่จริงตอนนี้เป็นเรื่องที่ทำง่าย หรือแม้แต่แนวทางการปฏิบัติ จากเมื่อก่อนการปฏิบัติเป็นเรื่องยาก ตอนนี้แนวทางการปฏิบัติก็เริ่มกลายเป็นเรื่องง่ายมากขึ้น ผู้คนเข้าถึงฆานสมาบัติ เข้าถึงอภิญญาจิต ได้มากขึ้นกว่าเดิม อย่างก้าวกระโดด หากใครเคยสังเกต 30-40 ปีก่อนจะพูดถึงนิพพาน เป็นเรื่องต้องห้าม ห้ามพูดเป็นเรื่องไกลเกินเอื้อม ตอนนี้คนมากมายหลายคนประกาศชัดเจนไปนิพพานชาตินี้ พูดได้เต็มปากเต็มคำ เต็มจิตเต็มใจ เต็มภูมิ กำลังใจของคนเข้าถึงความดีก็มากขึ้น อันที่จริงในเรื่องของการไปนิพพานชาตินี้ คนที่บารมีเต็มก็พูดได้เต็มปากเต็มคำ แต่ถ้าบารมียังไม่เต็มก็มีความสงสัยว่าจะไปได้หรือไปไม่ได้ ไม่ค่อยมั่นใจหรือไม่คิดจะไป อันนี้พูดถึงคนที่ปฏิบัติและปรารถนาพระนิพพาน

แต่เมื่อไหร่ปฏิบัติมากขึ้นเพิ่มขึ้น จิตมีความมั่นคงขึ้นมั่นใจขึ้น ในที่สุดจิตมีศรัทธา โดยเฉพาะอย่างยิ่งศรัทธาในตัวเองว่า ในเมื่อเราเห็นเส้นทางของมรรคคือหนทางเดินสู่ผล คือพระนิพพานแล้ว อย่างไรชาตินี้เราก็ไปนิพพานแน่นอน เห็นทุกขมาถึงขนาดนี้แล้ว อยากรู้ก็ไปนิพพานแน่นอน อันนี้คือกลุ่มคนที่อย่างไรชาตินี้ก็ไปพระนิพพาน หรือปฏิบัติใกล้เต็มที ถ้าจะเกิดเป็นมนุษย์กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ไม่เกิน 7 ชาติ ไม่เกิน 3 ชาติหรือไม่เกินชาติเดียว อันนี้คือผู้ที่ปรารถนาจะไปพระนิพพาน ในยุคของพระพุทธเจ้าองค์ที่ 4 แห่งภัทรกัป สมเด็จพระสมณโคดมพระพุทธเจ้า

คราวนี้มีสิ่งหนึ่งที่เป็นเรื่องที่ข้างบนท่านเตือน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนของอาจารย์เองได้เตือน ผากเตือนไป ยังเพื่อน ๆ คนอื่นในวัยไล่เลี่ยกัน สิ่งที่เตือนก็คือเพื่อนที่ตายไปแล้ว ถึงแม้ว่าตอนนี้จะอยู่ข้างบน พออยู่ข้างบนแล้ว ถึงแม้ว่ารอดจากอบายภูมิคือขึ้นไปจุติบนสวรรค์ แต่คราวนี้พออยู่ไปได้พักหนึ่ง ธรรมชาติของกายทิพย์เวลาที่จุติไปใหม่ๆ มันก็เป็นธรรมดา มีความตื่นเต้นกับทิพยสมบัติที่ตัวเองมี ที่ตัวเองได้รับ วิมานเป็นยังไง ที่ทิพยสมบัติเป็นยังไง มีความสุข มีความอึ้งใจ มีความเพลิดเพลินในทิพยสมบัติ แต่คราวนี้พออยู่ไปมากเข้า ไปฟังธรรมที่ธรรมสภาบ้าง พิจารณาดูด้วยอนาคตังสญาณ ในความเป็นทิพย์ของความเป็นเทวดา ในความเป็นนางฟ้าบ้าง คราวนี้พิจารณาดูแล้ว หากอุปมาเหมือนชีวิตคนบนโลกมนุษย์ก็เอาง่ายๆว่า เราเสวยทิพยสมบัติบนสวรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ซึ่งถือว่า คนที่ทำบุญทำทานก็ไปจุติที่นั่นกันเป็นจำนวนมาก คราวนี้ถึงเวลาพิจารณาดูบุญของตัวเอง พูดง่ายๆก็คือเปิดดูสมุดบัญชีธนาคารของเรา ดูแล้วก็รู้เห็นว่าการหรือว่าบุญที่จะทำให้เราสามารถอยู่บนสวรรค์ชั้นนี้ได้มีระยะเวลาเท่าไร แต่คราวนี้สิ่งที่ข้างบนท่านเตือนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่ใช่เพียงเพื่อนของอาจารย์ที่ตายไปแล้วที่มาเตือน แต่ที่มาเตือนก็คือพระท่าน พระท่านเตือนก็คือว่าสำหรับคนที่จะไปพระนิพพานเร็วๆนี้ชาตินี้ นี่ถือว่ายังไงก็ได้ เพราะอุปนิสัยของผู้ที่มีบารมีเต็ม ทำบุญเป็นนิจ ทำบุญแทบจะทุกวัน ทำบุญเป็นปกติ มีปัญญาบารมีฉลาดเลือกทำบุญในอาณิสยสี่ใหญ่ ผลบุญใหญ่อาณิสยสี่สูง

แต่คราวนี้สำหรับคนทั่วไป สิ่งที่พระท่านเป็นห่วงก็คือ บางทีเราคิดเอาตื้นๆ เอาแค่ว่าเรามีบุญเป็นเสียบ้างเลี้ยงตัว อย่างน้อยมีบุญพอพ้นนรก คืออย่างน้อยเราทำบุญมา ตายเมื่อไหร่อย่างน้อยบุญนั้น เคยสร้างพระพุทธรูป 1 องค์ เคยร่วมถวายกฐิน ทำบุญนิดๆหน่อยๆเกิดมาทั้งทีที่เคยทำบุญได้ประมาณนี้ ตามพ่อตามแม่ไปใส่บาตร แต่ถึงเวลาเพลิดเพลิดกับความสุข กับทรัพย์สมบัติ ที่ได้รับ ที่เสวยผลบุญในการเป็นมนุษย์ ลืมที่จะสะสมเสียบ้าง คำว่าเสียบ้างนั้นอย่าคิดว่าเราหลงบุญ เส้นทางของสังสารวัฏนั้นยาวนาน เรามีเงินเก็บเท่าไร เรามีบุญที่จะไปต่อเท่าไร สิ่งที่ท่านเตือนก็คือว่า สำหรับคนทั่วไป บุญนั้นบางคนยังไม่พอ ที่จะไปต่อจนถึงยุคพระศรีอริยเมตไตรย ที่เล่าแบบนี้ ก็ให้ทำความเข้าใจว่างานหรือชน มวลหมู่เวไนยสัตว์คือดวงจิตทั้งหลายเข้าสู่พระนิพพาน เอาเฉพาะงานในชุดนี้ก่อน ก็คือ ในช่วงภัทรกัป ในช่วงพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน ในช่วงพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันนี้ เมื่อไหร่ที่ถึงยุคของชาววิไล พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองอีกพันปีก็มีเวลา ที่จะปฏิบัติ เก็บเกี่ยวบุญปฏิบัติธรรม ไปพระนิพพาน ทันในยุคของพระพุทธเจ้าพระองค์นี้ได้ แต่พอพ้นจากพันปีไป ศาสนาเสื่อมลงไปเรื่อยๆเริ่มเป็นกสิยุค จนกระทั่งหมดสิ้นยุคพระพุทธศาสนาขององค์พระสมณโคดมเมื่อครบ 5000 ปี คราวนี้ก็เข้าสู่กสิยุคอย่างสมบูรณ์ บ้านป่าเมืองเถื่อน ศีลธรรมไม่มี และช่วงกสิยุคนี้เขาเรียกว่ายุคของสูญญกัปป์ คือไม่มีพระพุทธเจ้าจุติปรากฏ กาลเวลาล่วงนานไป ไม่ใช่เป็นร้อยปี ไม่ใช่เป็นพันปี แต่เป็นล้านล้านปี อีกหลายกัปป์กว่า ที่พระศรีอริยเมตไตรยจะเสด็จมาโปรด ในระหว่างนั้นก็ไม่มีเขตที่ให้ทำบุญ ไม่มีพระพุทธเจ้าปรากฏ ไม่มีพระปัจเจกพระพุทธเจ้าปรากฏ ตรัสรู้แทรกในช่วงภัทรกัป รอยต่อในภัทรกัป

ดังนั้นใครร่วงใครหลุดลงไปสู่อบายภูมิ โอกาสที่จะขึ้นมาแล้วก็ทันยุคพระศรีอริยเมตไตรย ยากเต็มที ตอนนั้นฝ่ายมารเขาก็เก็บเกี่ยวคนให้หลุด คนที่ทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ยังไงก็ลงไปข้างล่างลึก ไม่ทันพันปีนี้ ไม่ทันยุคพระศรีอริยเมตไตรย เรื่องของคนชั่วก็เป็นเรื่องของเขาก็เป็นเรื่องกฎของกรรม แต่คราวนี้สำหรับคนส่วนใหญ่ สิ่งที่ท่านเตือนลงมาก็คือว่า บางคนคิดว่าทำบุญแล้ว แต่บุญอันสงฆ์ของบุญยังไม่มากพอ บุญที่ทำอาจจะจะเป็นผลที่ทำให้ได้ไปจุติบนสวรรค์ แต่อยู่บนสวรรค์ได้ไม่ยาว คือรักษาระยะได้ไม่ยาวพอจนกระทั่งทันมาจุติในยุคของพระศรีอริยเมตไตรย คือบุญที่ท่านนั้นมันน้อยจนกระทั่งต้องร่วงลงมาเกิดก่อน แล้วก็ร่วงมาในยุคกสิยุค โอกาสที่จะหลุดออกไปจากเขตพระพุทธศาสนาก็มาก อันนี้เป็นเหตุสำคัญอีกเหตุหนึ่งที่ครูบาอาจารย์ท่านจึงนำพาสร้างบุญใหญ่ สร้างพระพุทธรูป นำพาในการเจริญพระกรรมฐาน นำพาในการสวดมนต์ ในการเจริญจิตตภาวนา เจริญพระกรรมฐาน ดังนั้นสิ่งที่จะให้เราทั้งหลายได้ฉุกคิด สำหรับคนที่ยังไม่ไปนิพพานชาตินี้ คิดว่าเราจะไปพระนิพพานเมื่อไหร่ จริงๆเต็มทีก็อย่างน้อยยุคพระศรีอริยเมตไตรย ซึ่งในงานในขอบเขตของการioxชนมวลสรรพสัตว์ในภัทรกัปปี พระพุทธองค์หน้าที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระพุทธองค์ ตั้งแต่พระองค์แรกพระพุทธเจ้าองค์แรกในภัทรกัป ท่านก็อธิษฐานจิตไว้ว่า บุคคลใดที่พึงโปรดให้เข้าถึงพระนิพพานได้ ก็พึงโปรดให้เข้าถึง คนไหนที่ยังไม่สามารถ เข้าถึงพระนิพพานได้ อย่างน้อยก็ให้ไปจุติยังสวรรค์ ยังสุคติภูมิคือสวรรค์หรือพรหม แล้วก็รอพระพุทธเจ้าองค์ต่อไปมาโปรดและบรรลुरुธรรม

ซึ่งตอนนั้นเต็มทีก็คือยุคพระศรีอริยเมตไตรย งานก็คือพระอินทร์ คือพระราชาแห่งสวรรค์ผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ท่านก็มีเมตตาทำหน้าที่ รับผิดชอบ ดวงจิตทั้งหลายที่ยังไม่ไปจุติ ยังไม่ตัดเข้าสู่พระนิพพาน ให้มาจุติอยู่ที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ส่วนท่านที่เป็นพรหม ท่านท้าวสหัมบดีพรหมก็พลอยดูแล เสวยความสุขอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์บ้าง อันนี้พูดถึงส่วนใหญ่ พรหมโลกบ้าง แล้วเมื่อไหร่ที่พระศรีอริยเมตไตรยเสด็จมาตรัส ท่านก็เมตตาทำหน้าที่มาเรียกมาบอกให้ผู้ที่อธิษฐานจิตจะบรรลुरुธรรมในยุคพระศรีฯ ไปเกิดในยุคพระศรีฯ ลงมาจุติ เมื่อมาจุติแล้วก็บรรลुरुผลโดยง่ายเข้าสู่พระนิพพาน เป็นอันว่าปิดงานในภัทรกัป

แต่คราวนี้ยังมีคนอีกมากที่ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วยังประมาทในการทำบุญสร้างกุศล บุญสำหรับบางคนอาจจะไม่พอ ที่จะไปต่อถึงยุคพระศรีฯได้ อาจจะร่วงจากสวรรค์มาชะก่อน ดังนั้นมีสิ่งใดที่พึงกระทำได้ ก็พึงกระทำ สะสม

เสียบียงเมตตาตัวเอง ให้ตัวเองนั้นยืนระยะ มีทิพยสมบัติ มีพรหมสมบัติอยู่นานจนกระทั่งทันยุคพระศรีฯ ขออนุญาต ยกตัวอย่างเช่น สายของหลวงปู่ดู่หลวงตาม้าท่าน สร้างพระพุทธรูปสวดมนต์ สร้างกุศล สร้างความดียังไงก็มีเสียบียงมี ทุนต่อไปจนกระทั่งถึงยุคพระศรีฯได้แน่นอน แล้วก็อธิษฐานตรงเชื่อมกระแสกับหลวงปู่ กับพระศรีอริยเมตไตรยท่าน โดยตรงอยู่แล้วกัน

แต่คนทั่วไปอีกมากมายร่วงหล่นลง บางคนหล่นไป ร่วงไปเสวยวิบากกรรม ขึ้นมาไม่ทัน ขึ้นมาก็เป็นช่วงที่ไม่มี พระพุทธเจ้า คราวนี้เลยหลุดจากพระพุทธศาสนาแล้ว กว่าที่จะถึงการวาระ ที่กลับมาเกิด มาจุดแล้วเจอพระพุทธศาสนา อีกที คราวนี้บางที่ยาวนาน ดังที่พระพุทธองค์ทรงอุปมาว่าเหมือนกับโยนห่วงเล็กๆ ขนาด 1 คอก กลางมหาสมุทรและ ทุกพื้นมีมีเต้าตาดอบดลอยคอขึ้นมา ก็ครั้งจนกระทั่งเต้าตาดอบดปลุก โผล่ขึ้นมาจากมหาสมุทรพอดีห่วง นั่นก็คือเป็นหนึ่ง กับปีเท่านั้น นี่เป็นแสนแสนล้านกับปี ดังนั้นโอกาสที่เราหลุดจากพระพุทธศาสนานั้น อันที่จริงอย่าคิดว่ายาก ที่จริงมัน ง่าย ดังนั้นสิ่งสำคัญที่สุดในการท่องในสังสารวัฏก็คือ พยายามที่สุด อย่าพลาดร่วงลงสู่อบายภูมิ ฉลาดที่จะตอบญต่อ บารมี

ดังนั้นเป็นเรื่องปกติของชาวโลกทิพย์ จะเป็นเทวดา จะเป็นพรหม ท่านมักจะย่องลงมาต่อบุญต่อบารมีเสมอ กับพระอริยเจ้า กับพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ที่ลงมาสร้างบารมี ที่มาปฏิบัติอยู่บนโลกมนุษย์ อันนี้เป็นเรื่องปกติ ดังนั้นสิ่งที่ เล่าให้ฟังที่ท่านเตือนก็คือ เราพยายามบอกกล่าว บอกต่อชักชวนคนให้เขาทำบุญ หรือบางคนเราเป็นคนที่เขาทำบุญอยู่แล้ว แต่บางครั้งเราลืมนึกคิดในเรื่องนี้ เรามาเจอพระพุทธศาสนาแล้ว เราต้องหาจุดที่เราจะจบกิจของเราให้ได้ จะจบกิจหรือ ยัง ก็คืออยากไปพระนิพพานหรือยัง ถ้าเห็นทุกข์เต็มที บารมีเต็มแล้วก็อยากไปนิพพานชาตินี้ ถ้าบางคนยังมีความสุข มีความเพลิดเพลินในสังสารวัฏ ในการสร้างบารมี เราก็คงจะอยากไปในยุคพระศรีฯ เหตุผลหนึ่งของคนที่อยากไปในยุค พระศรีฯก็เพราะอยากไปดูความเจริญรุ่งเรืองสูงสุด ของพระพุทธศาสนา ของโลก ของอนาคต

ในยุคนี้ทั้ง วิทยาการทางโลกทางวัตถุก็เจริญสูงสุด ความรุ่งเรืองสูงสุด ธรรมก็เจริญสูงสุด เรียกว่าเจริญสูงสุดในทุกด้าน ผู้ที่มีบุญบารมีเต็มล้นแต่มาจุดมาเกิดกัน บางคนก็อยากไปดู อยากไปเกิด อยากไปบรรลุธรรมตรงนั้น อันนี้ ก็เป็นเรื่องของ จุดที่เราจะจบกิจกัน ให้เรานึกคิดว่าเมื่อเราปฏิบัติแล้วเราจะไปเมื่อไหร่ กำหนดรู้อายุในไทม์มิ่งใน Timeline มิติของการเวลาในสังสารวัฏ เราอย่าคิดว่าตลอดเวลามีพระพุทธเจ้า มีพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนานั้น มี ช่วงกาล ช่วงเวลาอันน้อยนิดเมื่อเทียบกับกับ กาลเวลาที่ไม่มีความพระพุทธศาสนา ช่วงที่ปรากฏพระพุทธศาสนาที่เป็นช่วงที่ สั้นแสนสั้น เมื่อเทียบกับกาลเวลาที่ยาวนานทั้งหมด ดังนั้น ผู้ที่เล็งเห็นเข้าใจในเรื่องของมิติของการเวลาในสังสารวัฏ ถึง ตรัสไว้เสมอว่าเราโชคดีเกิดมาพบพระพุทธศาสนา โชคดีเกิดมาพบครูบาอาจารย์ พระสุปฏิปันโน พระอริยเจ้า พระ โพธิสัตว์ เราโชคดีหนักหนาที่ได้มาปฏิบัติธรรม รู้เห็นธรรม รู้เห็นความเป็นทิพย์ ดังนั้นในความไม่ประมาท เราจะจบกิจ หรือเราจะทิ้งโอกาสที่จะไปพระนิพพาน เราจะทอดเวลาประมาทไป หรือคิดว่าเมื่อไหร่ก็ได้ จริงๆช่วงกาล ช่วงเวลาที่จะ บรรลุธรรมก็มีเฉพาะช่วงเวลา ที่เราจะพบเจอเขตของพระพุทธศาสนาเท่านั้น ซึ่งโอกาสนั้นจริงๆแล้วถือว่าเราถูก ล็อตเตอรี่ รางวัลที่ 1 ของสังสารวัฏ

การที่เราจะมาพบเจอ ดังนั้น การปฏิบัติ เพื่อหลุดพ้นเข้าถึงซึ่งพระนิพพาน ท่านถึงเรียกว่าเป็นผู้ที่ได้อริยทรัพย์ เป็นทรัพย์ที่สูงยิ่งกว่า สมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิราช เป็นสมบัติที่สูงกว่าทิพยสมบัติในสวรรค์ทุกชั้น เป็นสมบัติที่เลอเลิศ สงบยิ่ง ยิ่งกว่าพรหมสมบัติของพรหมทั้งหลาย อริยสมบัติคือพระนิพพานสมบัติ ขอให้เราทุกคน น้อมนำเข้าถึงพระ นิพพานสมบัติ ท่าน ศีล ภาวนาที่เราทำ ที่เราเจริญบารมีทั้ง 30 ทศ ที่เราปฏิบัติเจริญกรรมฐานไว้ดีแล้ว ของจรรวมตัวกัน เป็นพระนิพพานสมบัติ เป็นอริยสัจ ดับทุกข์ ดับการเกิดในสังสารวัฏ ดับอวิชชาทั้งหลาย ดับกิเลสทั้งปวงให้เหือดแห้งไป

จากใจของเรา มีแต่ความผ่องใสสูงสุด จากสภาวะที่จิตของเราสงบสงัดจากสรรพกิเลส ความรัก โลก โกรธ หลงทั้งปวง ให้เรากำหนดจิตต่อนี้หนึ่งถึงองค์พระสว่าง

กำหนดจิตขอบารมีพระพุทธรองค์ทรงสงเคราะห์ ยกอทิสมาณกายขึ้นไปบนพระนิพพาน น้อมจิตกราบ พระพุทธเจ้า อริยฐานจิต ขอเทพพรหมเทวดาทั้งหลาย เมตตาปรากฏที่วิมานของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ โดยเฉพาอย่างยิ่ง พระอินทร์ ท่านท้าวมหามุขีพรหม ท้าวมหาราชทั้ง 4 ครูบาอาจารย์ พระอริยเจ้า พระอริยสงฆ์ ที่ท่านมีเมตตาบารมี วาสนาบารมี เกื้อกูลสงเคราะห์เรามาในกาลก่อน และในชาติปัจจุบัน ที่เรากราบไหว้ศรัทธาเคารพนับถือ ขอจงมา ปรากฏพร้อมกับพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกๆพระองค์บนพระนิพพาน

จากนั้นกำหนดจิตอธิษฐาน ขอซึ่งหยั่งบารมี บุญทั้งหลายที่ข้าพเจ้าสะสมรวมตัว ขอให้ข้าพเจ้า (อธิษฐานดูของ ตัวเราเองแต่ละบุคคล) ขอให้เห็นกองทาน กองศีล กองภาวนา ทิพยสมบัติ พรหมสมบัติ ว่าข้าพเจ้าปรากฏในทิพยสมบัติ วิมานแก้วทั้งหลาย ในสวรรค์ชั้นต่างๆก็ดี พรหมโลกก็ดี อันนี้ในส่วนของสังสารวัฏ ในส่วนของคนที่ยังไม่ไปพระนิพพาน อธิษฐานจิตว่า ทิพยสมบัติบนสวรรค์และพรหมมีมากเพียงพอที่จะให้ข้าพเจ้าทรงตัวอยู่บนสวรรค์ ยาวนานจนทันยุค พระศรีอริยเมตไตรยหรือไม่ มีพอมือขาดหรือมีสิ้นเหลือ เหลือเพื่อด้วยเกิด ขอให้รู้ ขอให้เห็นในความเป็นทิพย์ ทิพย สมบัติ พรหมสมบัติ จงปรากฏเบื้องหน้าในความเป็นทิพย์ของจิตข้าพเจ้า ส่วนใหญ่ก็ค่อนข้างเต็ม ค่อนข้างล้นและกั โมทนาสาธุด้วย

คราวนี้อธิษฐานจิตต่อไปว่า ขอบารมีพระพุทธรองค์ทรงสงเคราะห์ หากข้าพเจ้าปฏิบัติเพื่อพระนิพพานสมบัติ ปฏิบัติเพื่อความดับไม่เหลือเชื้อแห่งการเกิด การจุติในสังสารวัฏ ขอจงปรากฏวิมานบนพระนิพพาน สมบัติที่ข้าพเจ้าทำ ทาน ศีล ภาวนาไว้ ขอจงปรากฏในวิมานบนพระนิพพาน พร้อมด้วยกายทิพย์ที่จงปรากฏเป็นกายแห่งพระวิสุทธิเทพ ผล แห่งการปฏิบัติข้าพเจ้าถึงพร้อมที่จะมาพระนิพพานชาตินี้ได้หรือไม่ ขอให้ข้าพเจ้ารู้เห็น ขอให้ข้าพเจ้าเข้ามาที่วิมานของ ตนได้ ความรู้สึกในความเป็นกายพระวิสุทธิเทพ ขอจงปรากฏกระจ่างชัดเจน กำหนดรู้ของเราละ เป็นปัจเจกตั้ง ขอให้ ทรัพย์ แห่งอริยทรัพย์จนถึงพร้อมในจิตของเราทุกดวง

จากนั้น ตั้งจิตอธิษฐาน กับพระพุทธเจ้า อธิษฐาน ต่อพระปัจเจกพุทธเจ้า อธิษฐานต่อหลวงพ่อดำท่าน ตาม พรที่ท่านเมตตา สงสารเอ็นดู ลูกหลานลูกศิษย์ทั้งหลายที่ยังมีขั้น 5 บนโลกมนุษย์ พรที่หลวงพ่อดีให้สม่าเสมอ **รอยชาติ นี้ นิพพานชาตินี้** ขอพรของหลวงพ่อดีประสิทธิ์ประสาท ทรัพย์ที่ยังมีขั้น 5 กายเนื้อ ขอให้สายสมบัติทั้งหลาย ความ มั่งคั่งร่ำรวยเงินทองทั้งหลาย ความสุขความเจริญ ความมีสุขภาพดีทั้งหลาย ขอจงหลังไหลให้ข้าพเจ้าทุกคนมีกำลังใน การทำนุบำรุงชาติ ศาสนา สถาบันพระมหากษัตริย์ ยังประโยชน์ความดีให้กับโลกใบนี้ สร้างกุศล สร้างปฏิบัติอันเป็น สาธารณะ ตามคำสั่งสอนของหลวงพ่อดี ขอจงมีกำลัง มีความมั่งคั่ง มีกำลังทรัพย์ มีกำลังปัญญา มีกำลังบุญ มีกำลัง บารมี มีกำลังอำนาจตะเดชะ ครองคน ครองจิต ครองใจ ในการสร้างกุศล บอกรู้ว่าบอกรู้ ชักชวนผู้คนทำความดี ก็ มีวาจาเป็นประกาศิต น้อมนำให้ผู้คนเข้าสู่กุศล ชวนใครก็เห็นดีเห็นงามในการกุศล ในความดีร่วมกันถึงพร้อมกับเรา และตายเมื่อไหร่ก็ขอให้ข้าพเจ้าไปพระนิพพาน สร้างความดีเต็มล้นเต็มอ้อม ล้นจิตล้นใจ แล้วไปพระนิพพานอย่างสง่า งาม ไปอย่างปราศจากความอาลัย เต็มอ้อมในการสร้างบุญสร้างกุศล แล้วก็ปล่อยวางทุกอย่างได้โดยที่ใจเรานั้น ปล่อย วางได้อย่างสมบูรณ์ เพราะความเต็มอ้อมในบุญกุศลที่ทำถึงพร้อมทั้งหมดแล้วนั่นเอง

ขอพรหลวงพ่อดี เข้าถึงความหมายของพร ที่ท่านให้ **รอยชาตินี้ นิพพานชาตินี้ รอยชาตินี้ นิพพานชาตินี้** ขอ เป็นพรจากการเจริญกรรมฐานในเทศกาลตรุษจีน ขอหลวงพ่อดีประสิทธิ์ประสาท ขอเทพพรหมเทวดาทั้งหลาย เทพไท่ หั่วจักรวาล เทพไทย เทพจีน เซียนทั้งหลาย เมตตาสงเคราะห์ พระโพธิสัตว์ทั้งหลาย เมตตาสงเคราะห์ข้าพเจ้าลูกหลาน

เต็มกำลัง ขอเสด็จมาปรากฏในทิพย์จักรกษุณาณ ในความเป็นทิพย์ของกายทิพย์ เมตตามาโปรดมาสงเคราะห์ข้าพเจ้าทุกคนเต็มกำลัง น้อมจิตรับพร น้อมจิตรับกระแส น้อมจิตรับการประสิทธิ์ประสาท รวยชาตินี้ นิพพานชาตินี้ เองเอง มีกำลังช่วยชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีจิตใจในการบุญ การกุศล ฉลาดในการทำบุญ ทำบุญโดยการพิจารณา ใช้ทั้งปัญญา ใช้ทั้งศรัทธา ทำบุญโดยการพิจารณา โดยใช้กำลังใจสำคัญ ถึงทำน้อย ใช้กำลังใจให้มาก ถึงทำน้อยใช้กำลังตบะเดชะของสมาธิของกายทิพย์ในการทำบุญ

จากนั้นอธิษฐานจิตขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั่วสากลพิภพ เมตตาประสิทธิ์ประสาททวยพรให้ข้าพเจ้าทั้งหลายทุกคนมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง และขออาราธนาบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้เมตตาโปรดอภิบาลองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ตลอดจนถึงผู้ทำคุณประโยชน์ สร้างความดีสร้างกุศลให้กับชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ด้วยความจริงใจ ด้วยสัจจะความซื่อตรง ขอเทพพรหมเทวา ผู้อภิบาลองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เทวดาผู้รักษาเศวตฉัตร เทวดาผู้รักษาพระราชบัลลังก์ เทวดาผู้พิทักษ์รักษาพระราชนิเวศน์มณฑล ขอเมตตาโมทนาสาธุเพิ่มกำลังบุญฤทธิ์ เทพฤทธิ์ อิทธิฤทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์เต็มกำลังในการปกป้องรักษา มีบารมีครอบคลุมน้อมคุ้มครอง สงเคราะห์ช่วยเหลือหนุนนำพระบารมีของสถาบันได้เต็มกำลัง ทุกๆพระองค์ด้วยเถิด น้อมกระแสจากพระนิพพานถึงเทพพรหมเทวดาทั้งหลาย พระหลักเมือง พระเสื่อเมือง พระทรงเมือง เทวดาผู้พิทักษ์รักษา พระพุทธศาสนา วัตวาทาราม พระพุทธรูป พระบรมธาตุ พระมหาเจดีย์ทั้งหลาย เทวดาผู้พิทักษ์รักษาอภิบาลผู้เจริญพระกรรมฐานทุกคน ขอกำลังบุญจงถึงท่าน ขอกำลังบุญจงส่งผล การที่เทวดาพรหมท่านมาอภิบาลรักษา ผู้ปฏิบัติเจริญพระกรรมฐาน ก็ถือว่าเป็นการที่ท่านต่อบุญ ต่อบารมีท่านด้วยเช่นกัน ท่านทั้งมาโมทนา ท่านทั้งมาปกป้องมาคุ้มครอง ดังนั้น อาณิสสรท่านก็ได้ เราก็ปลอดภัย ดังนั้นเมื่อเราเข้าใจเจตจำนงค์ของท่าน เราก็น้อมแผ่เมตตาถึงท่าน ขอขอบคุณท่าน น้อมกุศลแห่งการปฏิบัติถึงทุกท่านทุกๆพระองค์ ความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยง เมื่อเราปฏิบัติจนได้กำลังของมโนเมทธิ เรื่องราวของโลกทิพย์เราก็จะเข้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ

การเข้าใจเรื่องโลกทิพย์ ก็ทำให้เราอยู่รอดปลอดภัยในสังสารวัฏ รู้อริทำบุญให้ได้ผลอันสูงส่ง รู้อริที่เราจะปฏิบัติในจิตสุดท้ายก่อนตาย กำหนดน้อมจิต ว่าขอให้กำลังแห่งพระกรรมฐาน ทรงตัวอยู่กับข้าพเจ้าตลอดชีวิต และทุกชาติภพ トラบเท่าเข้าถึงซึ่งพระนิพพาน

จากนั้นกราบลาพระพุทธเจ้า กราบลาหลวงพ่อกุศลสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทพพรหมเทวาทุกท่านทุกๆพระองค์ ใช้กายทิพย์ค่อยๆน้อม กราบช้าๆ อารมณ์จิตมีความนอบน้อม ซึมซับรับกระแสพุทธเมตตา พุทธบารมี น้อมกระแสพรแห่งเทพพรหมเทวาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พรจากพระพุทธองค์ พรพรหมที่ประสิทธิ์ประสาทเป็นประกาศิตมายังเรา ขอพรที่หลวงพ่อกำลังให้รวยชาตินี้ นิพพานชาตินี้ จงสำเร็จสัมฤทธิ์อัครรรย มีแต่สิ่งดี ๆ มีแต่คนดี ๆ มีแต่กัลยาณมิตรเข้ามาสู่ชีวิตของเรา โอกาสเงินทองความโชคดีหลังไหลเข้ามาสู่ชีวิตเรา เทวดา พรหมผู้เป็นสัมมาทิฐิ ดลจิตดลใจคุ้มครองรักษา ชี้นำปกป้องรักษาตัวเราสม่ำเสมอ จากนั้น เราจึงน้อมจิต กราบแล้วค่อยๆ น้อมนำอธิษฐานกายกลับมายังโลกมนุษย์ น้อมกระแสจากพระนิพพานลงมา เป็นแสงสว่างสีขาวปกคลุมกายเนื้อเราทั้งหมด

กระแสจากพระนิพพาน กระแสธรรมที่เราเจริญพระกรรมฐาน ชำระล้างฟอกธาตุขันธ์ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง กลายเป็นแก้วใส โครงกระดูกทั่วกาย เส้นเอ็น เส้นเลือดกลายเป็นแก้วใส กล้ามเนื้อทุกส่วนทั่วร่าง สว่างใสกลายเป็นแก้วใส อากา 32 สมอง อวัยวะภายใน ตับ ไต ใสฟุ้งทั้งหมด ธาตุทั้ง 4 กลายเป็นแก้วใส ธาตุธรรมฟอกธาตุหยาบขันธ์ 5 กายเนื้อ อากา 32 ธาตุ 4 กลายเป็นแก้วประกายพรึกสว่าง ขับไล่มลทิน โรคภัยไข้เจ็บ อวิชชาคุณไสยสลายไป มีแต่อุดมมงคล กุศล บุญหลังไหลหล่อเลี้ยงร่างกาย ธาตุขันธ์ กุศลผลบุญความบริสุทธิ์แห่งจิต หลังไหล หล่อเลี้ยงจิต กายทิพย์ของเรา มีแต่แสงสว่างแห่งบุญกุศล มีแต่แสงสว่างแห่งความดี กาย จิตเอิบอิ่มแยมัธยม สุขมงคลทั้งหลาย พร

ทั้งหลายหลังไหลลงมาสู่ชีวิตของเรา นับตั้งแต่บัดนี้ ความซงทั้งหลายสลายตัวไปด้วยกำลังแห่งพระกรรมฐาน ด้วยกำลังแห่งบุญ ภูมิจิต ภูมิธรรม ภูมิกุศลเพิ่มพูน บารมีธรรมเพิ่มพูน

จากนั้นนะให้เรา น้อมจิตโมทนาสาธุกับกัลยาณมิตรทุกคนที่ปฏิบัติธรรมกันในวันนี้ โมทนาสาธุ กับเพื่อนๆ ที่มาปฏิบัติมาฟังในภายหลัง ผลบุญแห่งความสงบในฌาน ปัญญาที่เห็นคุณแห่งพระนิพพาน อารมณฺ์จิตที่ตัดกิเลส ตัดภพ ภูมิ ตัดภพชาติ กำลังใจที่ตัดสิ้นใจ ตั้งจิตเด็ดเดี่ยวไปพระนิพพาน ทุกสิ่งเป็นพลังงานแห่งกุศล ทุกสิ่งเป็นจิตเจตนาธรรม เรา น้อมโมทนายินดีและก็เป็นกำลังจิตกำลังใจให้ตัวเรา เข้าถึงสภาวะนั้นด้วยเช่นกัน

น้อมจิตหายใจเข้าช้า ๆ ลึก ๆ ช้า ลึก ยาว พุทโธ ครั้งที่ 2 รัมโม ครั้งที่ 3 สังโฆ กำหนดจิต ให้จิตของเรา นั้นเอิบอ้อมสว่าง กระแสธรรมในจิตนั้นสว่าง ดวงแก้วปรากฏ จิตมีความเอิบอ้อมยินดีในกุศล เอิบอ้อมยินดีในความปฏิบัติ มุ่งละโลก โกรธ หลง ละกิเลส มุ่งละความเกาะยึดในภพชาติทั้งหลาย ใจของเรา ผ่องใสอย่างยิ่ง

สำหรับวันนี้ก็ขอ น้อมอาราธนา บารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทวยเทพเทวา ประสิทธิ์ประสาทพร ให้เราทุกคนที่เจริญพระกรรมฐาน ด้วยความเพียร ความตั้งใจ แม้เป็นช่วงวันหยุดเป็นช่วงเทศกาล แต่ก็ยังมีความขยันหมั่นเพียรในการปฏิบัติ ขอพรแห่งเทพเจ้าทั้งหลาย มาประสิทธิ์ประสาท เสด็จมาปรากฏ เป็นทิพยนิมิต เต็มกำลัง ประสิทธิ์ประสาทความดี กุศล ความโชคดี ความเป็นสิริมงคล ความรุ่งเรือง ให้กับเราทุกคน สิ่งใดที่เป็นทุกข์ เป็นโทษ เป็นโรคภัยไข้เจ็บ เป็นปีเป็นบาปเคราะห์ เป็นการชง ก็ขอจงสลายตัวไป ด้วยกรรมฐาน ด้วยกำลังแห่งจิตตานุภาพ บารมีธรรมที่เรา มุ่งปฏิบัติ ขัดเกลาจิต สลายล้างบาปเคราะห์ทั้งหลาย ที่พึงสลาย พึ่งอุปสิกรรม พึ่งอภัยต่อกันได้ ขอทุกอย่างที่เป็นอุปสรรค จงสลายตัวไปให้หมด มีแต่หนทางที่เทพเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดลบันดาลประทานพร เปิดทาง เปิดหนทาง เปิดทางสว่าง เปิดบารมีให้ นับแต่นี้ มีแต่ความคล่องตัวทุกด้าน ตลอดปีและตลอดไปด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

วันนี้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านเมตตาปรากฏมากันมากนะ คนไหนเห็น คนไหนรู้สึกได้ ก็น้อมจิต รับพร รับกระแสให้ดี คนไหนมีประสบการณ์อะไร ก็สามารถไปเล่าในห้องไลน์ได้ สำหรับวันนี้ก็ขอโมทนาบุญกับทุกคนพบกันใหม่ สัปดาห์หน้า วันอาทิตย์หน้า สวัสดีครับ